

Sofi Oksanen
Baby Jane

Scolar

Helsinki, 1995–2002

EGY

*True love
You're the one I'm dreaming of
Your heart fits me like a glove
And I'm gonna be true blue baby I love you
No more sadness, I kiss it goodbye
The sun is bursting right out of the sky
I searched the whole world for someone like you.¹*

MADONNA: *True Blue*

1 Igaz szerelem

Te vagy, akiről álmodom

A szíved tökéletesen illik rám

És én hűséges leszek, drágám, szeretlek

Nincs több bánat, csókkal búcsúzom tőle

A nap előbukkan az égen

Végigkutattam a világot egy olyan emberért, mint te.

KORMI KÉTSÉGGÍVÜL

A LEGMENŐBB leszbis volt a városban, amikor én, a fiatal és a nők terén teljesen tapasztalatlan lány Helsinkibe érkeztem. Tíz évvel volt idősebb nálam, és mindent tudott Helsinkis melegvilágáról. Járt már valamennyi működő és korábban bedőlt melegbárban, hol felborult korsókkal, hol saját hányásával, hol egy-egy pimasz kis butch orra vérével törölve fel a pultot. Vett már részt a büszkeség napján, menetelt felvonulásokon, lézengett a Gay Gambiniben, és vigyorgott a képe a szexuális egyenlőséget hirdető Seta lapjában. Ismert mindenkit, és mindenki ismerte őt. Ötvenöt nővel feküdt le előttem, lopott autót, és dílerkedett speeddel. Testét tetoválások és testékszerek borították, a zenét pedig a Musta Paraati és a Lords of the New Church jelentette a számára. Bakancsában piros fűző virított, és Camelt szívott. Férfinget hordott piros nadrágtartóval, térdnadrággal, nyakkendővel. És úgy tűnt, mintha milliméteres tüsihaja pont a megfelelő módon csiklandozna a combok között. Az volt, amit mindig is kerestem. Éppen az, és éppen olyan. Koromszemű. A hátára vett, mint egy legyet, és úgy ölelt, hogy elmerültem benne. Alvás közben a tarkómba bújva akart lélegezni, ez fontos volt. A hajamat mindig kiemeltem a fejem alól, hogy érezhesse a tarkóm illatát. A kezét úgy tette a hasamra, hogy egyik ujját a köldökömbé dugta. Így aludt el. Anélkül, hogy lett volna ereje levenni terepnadrágját és ingét. Csak odadughassa az orrát a tarkómhoz. És ott tarthassa egész éjjel. Moccanatlanul ölelt reggelig, szorosán a karja formálta fészekben. Sohasem jutottam el odáig, hogy fázzam, még ha Kormi az évszaktól függetlenül nyitott ablaknál aludt is. Olyan erősen tartott, olyan erősen és forrón, hogy olvadoztam, még ha télen beesett is a hó az ablakon.

Korminak tizenhat éves korától volt barátnője. Ott, a kis északi faluban a három évvel idősebb barátnőjével az ő apró punkrockszobájában szexeltek a plakátok, lemezek és hajlakkos flakonok között. Meg az erdőben, a parkban, a vécékben, az iskolában, az ebédlőben, minden bokorban és az összes utcasarkon. A barátnő reggelente autóval vitte őt az iskolába, délutánonként pedig érte ment. Kormi bepattant a rockfekete, pöfögő járgányba, és indultak szexelni. Szerintem ez mind menő volt. Menő volt, ahogy Kormi keverte az italokat, és menő, ahogy fütyült. Tudta menő módon szórakozni vinni a nőjét, és menő módon rásegíteni a kabátot. Taxit rendelt, keresett szabad helyet, és gondoskodott arról, hogy a nője jól érezze magát. A melegbárokba a kigyózó sort megkerülve vitt be, és mindenkinek bemutatott. A lesbibulikban lassúztunk, és akkor is a tarkómból vette a levegőt. Tökéletes volt.

Korminak megállás nélkül csöngött a telefonja.

Az étteremben az asztala azonnal megtelt ismerősökkel.

– Mizu, vén leszbi?

– Mi hát, mi volna?

Azt hittem, a lány valami ősrégi ismerős, de nem, Kormi állandóan új ismerősökre tett szert. Még olyan is előfordult, hogy Kormi valami északról előbújt lányt vitt magával női bulikba, vagy egy Imatrából érkezett lánypárt ismertett össze a barátaival. Az északról jött lány Kormit utánozta az öltözködésben, ugyanabban a boltban vásárolt oldalzebes nadrágot és olyan bakancsot, mint Kormié, ugyanolyan rövid frizurát vágatott, és ugyanúgy kezdett beszélni, mint ő. Továbbmesélte a tőle hallott vicceket, és a Kormi által kitalált beceneveken hívta az embereket. Már azt is tervezgette, hogy testékszer csináltat, el-

sőnek az orrába... persze Kormi nyelvpiercingje nagyon menő, de elsőre mégis inkább csak az orrába. Aztán majd meglátjuk. Kormi azt mondta, nem fáj, már-mint ha a nyelvébe tetet, de a nyelv mégiscsak... a nyelv – fontos eszköz egy nőket szerető nő számára. És egy kormis vigyor a tetejébe. Amikor legközelebb láttam a lányt, természetesen pecek virított a nyelvében, amit büszkén mutogatott Korminak. Ő meg azon a mindentudó módon nevetett, ahogy gyakran szokott. A nevetésének volt valami olyan árnyalata, ami azt sugallta: én tudom, hogyan kell téged megdugni. És mikor szabadjára engedte ezt az árnyalatot, a hallgató egy pillanatig sem vonta kétségbe, hogy valóban tudja.

Amikor az ember egy énekest meghall beszélni, általában csalódik a hangjában, mert az valójában hétköznapi és átlagos. Ám Kormi hangja nem változott aszerint, hogy mit csinált vele. Ha akarta, bárkit horogra akasztott a hangjával, nőt és férfit, kutyát és macskát egyaránt. Hangjával lecsillapított viharokat és síró gyerekeket, az álmatlanságtól szenvedők megpihentek benne, a szorongók érezték, ahogy mellkasuk megkönnyebbülve kitágul. Hangja megfosztotta az ellenséget a páncéljától, de szitkozódás közben is elbűvölő volt, és vakító, a legszúrósabb változatában is lebilincselő.

Hangja nyúlt, tekergett és vonaglott, átfordult akárki hangjába, hogy aztán abban a pillanatban megint saját tejszínes önmaga legyen. Egyetlen, az isteni hangokra valaha is mondott szó sem állta meg a helyét az ő hangjával kapcsolatban, mert az senki máséra nem hasonlított, sem egy adott személyére vagy énekesére, sem az ismert rádiós vagy tévés hangokra. Nem volt „bársonyos”, „búgó” vagy „rekedtes”, még ha elbűvölt is, mint a női mell bőre, a bársony csiklandozása a nyakon, vagy mint meleg kéz érintése a blúz alatt. Mintha

az a hang sűrű kakaót inna és mandulát enne. És rekedt is volt, de úgy, ahogy a nyár éji erdő rekedt és tiszta egyszerre, amikor a fák homályban úsznak, az eget pedig ragyogó fény öleli át. Olyan volt hallgatni, mintha az ember rózsas- és liliomszirmokkal töltött párnára hajtaná a fejét. Hangját csak a kardamom illatához lehet hasonlítani. Meg a fahéjéhoz. Egy feketerigó, fahéj- és kardamomtorokkal.

Kormi szeretett bohóckodni és viccelődni. Hangja, mint a bús bohócé, elvakította és bolonddá tette az embert, miközben elrejtette Kormiból mindazt, amit ő láthatatlannak akart hagyni magából. A hangja mögött biztonságban érezte magát. Ez jelentette számára a védőszínt, ami a helyzetnek megfelelően folyamatosan változott, és soha senki még csak nem is gyanakodott, hogy egy Kormihoz hasonló csodálatos és ragyogó személyiségnek valaha is bármi baja lehetne. Kormi olyan éles eszű volt, olyan gyors. Mielőtt bárki észrevehette volna, ő már verbális gúnyrajzot készített arról az emberről, akivel éppen találkozott, pusztán néhány szavas ragyogó karikatúrát, ami az egész társaságot megnevettette, miközben a tréfa célpontját pirulásra és visszavonulásra készítette. Kormi ezt olyan pokoli gyorsan tette, hogy senkinek még csak ideje sem maradt védekezni.

Persze én is megkaptam a magamét. Mivel nő létemre nagy a lábam, Kormi lúdtalpasnak hívott. A cipőmet sítalpnak, a zoknimat sízsáknak. Minden nap új elnevezéseket ragasztott rám.

Mivel széles a szám, lepcsés szájúnak nevezett.

– Vigyázz, be ne csípje az ajtó!

Mivel nagy az orrom, nálam mindig Halloweent ünnepeltek.

És amikor szóltam, hogy ne, Kormi azt felelte:

– De hiszen szereted!

Kormi úgy elvakított a szurkálódásaival, hogy időbe telt, mire ki tudtam igazodni, mikor beszél komolyan. Mikor van az, amikor valóban fél. Mikor süt át a hangján páni félelem.